

Udvalgets bemærkninger til lovudkastet om partrederi.

Den gældende sølovs andet kapitel, der bærer overskriften: Om rederi, indeholder i §§ 9-24 et sæt regler om den for søretten specielle selskabsform: Partrederi. Søloven har ikke defineret begrebet partrederi, men er udgået fra den på dette område i praksis udviklede særlige rederiform, der er karakteristisk ved og adskiller sig fra det almindelige interessentskab derved, at den kun angår ét skib, og at partrederen kun hæfter for rederiets forpligtelser i forhold til sin andel i skibet (pro rata), ligesom han frit kan disponere over andelen.

Mens partrederier var den mest udbredte selskabsform på søfartens område i forrige århundrede, før aktieselskaber blev almindelige, er denne rederiform i dag mest udbredt inden for den mindre skibsfart og navnlig inden for fiskerierhvervet. Det har under udvalgets arbejde og de stedfundne nordiske forhandlinger været drøftet, om der stadig kunne antages at være behov for at opretholde regler i søloven om denne særlige rederiform, når søloven iøvrigt ikke indeholder regler om rederivirksomhedens organisation.

En opgørelse foretaget af Skibsregistret pr. 1. februar 1970 viser, at der ialt fandtes 1295 partrederier. Af disse vedrørte 456 skibe under 20 tons brutto, der frivilligt er anmeldt til registrering i medfør af skibsregistreringslovens § 44, mens 831 skibe var mellem 20 og 500 tons brutto. Kun 8 skibe over 500 tons brutto var registreret som tilhørende partrederier. Da det samlede antal af registrerede skibe over 20 tons brutto udgjorde ca. 3200, og antallet af frivilligt registrerede skibe under 20 tons brutto ca. 2200, vil det sige, at godt en fjerdedel af de registreringspligtige skibe og ca. en femtedel af de frivilligt registrerede skibe tilhører partrederier.

Under hensyn til, at partrederiformen således stadig har en betydelig praktisk anvendelse, navnlig inden for fiskeriet og småskibsfarten, hvor der ofte ikke kan forventes at være oprettet nogen egentlig redetrakt, er der i udvalget enighed om, at

søloven fremdeles bør indeholde regler om partrederi.

Da de gældende regler har været uændrede siden sølovens gennemførelse i 1892 og på mange måder tiltrængte en modernisering og supplerung, har man i tilslutning til det nordiske lovsamarbejde underkastet reglerne en grundig revision og indført enkelte nye regler, bl. a. om forkøbsret for medrederne ved afhændelse af en skibspart og om ret til udløsning af en medreder, der har begæret rederiet opløst.

Sølovens kapitel 2 indeholder i §§ 7-8 nogle regler om rederens ansvar. Af disse regler, der ikke er specielle for partrederier, foreslås, som anført i indledningen, § 8 i omredigeret form placeret som § 233 i tilslutning til reglerne om begrænsning af rederansvaret, hvor den mere naturligt hører hjemme, mens § 7 foreslås ophævet som overflødig. Kapitlet, der herefter alene indeholder regler om partrederi, foreslås af hensyn til det ønskelige i at bevare paragrafmæssig overensstemmelse med de tilsvarende norske og svenske forslag placeret som 3. kapitel (§§ 39-55) og benævnt: Om partrederi.

Til lovudkastets enkelte bestemmelser skal følgende bemærkes:

Til § 39.

I denne paragraf er som indledning til kapitlet foreslået optaget en udtrykkelig bestemmelse om, hvilke af kapitlets regler, der kan fraviges ved aftale mellem parterne. En sådan bestemmelse findes ikke i den gældende sølov, men det var klart forudsat i motiverne til denne, at de bestemmelser, der omhandler partrederens indbyrdes forhold, kunne fraviges ved aftale, derimod ikke de regler, der behandler forholdet til tredie-mand. Udvalget finder det hensigtsmæssigt, at det af loven udtrykkeligt kommer til at fremgå, hvilke regler, der er ufravigelige. Det drejer sig om § 41 om valg af bestyrende reder og § 42 om dennes fuldmagt til at optræde overfor tredie-mand på partrederiets vegne. Endvidere er som præceptive